

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **N. L.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. CPR-9581-8/ČJ-2024-930310-V235, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2024, č. j. 2 A 44/2024-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 1. 2024, č. j. KRPA-341681-17/ČJ-2023-000022-SV, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba 1 roku, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky proti uvedenému rozhodnutí a potvrdil je. Rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou, kterou Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost. V první řadě namítla, že městský soud situaci stěžovatelky a jejího syna neposoudil ve všech souvislostech a nevycházel ze skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatelka byla zkrácena na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimž se zakládají mění, ruší nebo závazně určují její práva nebo povinnosti. Upozornila, že se do neoprávněného pobytu dostala za situace, kdy svůj pobyt řešila zákonnými prostředky. Stěžovatelka i její syn byli žadateli o

udělení mezinárodní ochrany. Odkázala na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 2. 2024, č.j. 7 Azs 186/2022–48, a v návaznosti na jeho závěry označila napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť stejně jako žalovaný přezkoumatelným způsobem neposoudil, zda by stěžovatelka a její nezletilý syn nebyli ohroženi na soukromém a rodinném životě v zemi původu stěžovatelky ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) s ohledem na rodinné a sociální vazby na území České republiky. Žalovaná ani městský soud se přezkoumatelným způsobem nezabývaly snahou stěžovatelky získat pobytový titul v návaznosti na situaci v Ruské federaci.

[4] Městský soud k věci přistoupil bez hlubší úvahy nad stavem věci. Otázku posouzení přiměřenosti rozhodnutí posoudil pouze ve vztahu k délce neoprávněného pobytu 43 dní. Odkaz městského soudu na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017–29, není přiléhavý, neboť v tomto rozsudku se jednalo o cizince bez pobytového oprávnění, který dobu oprávněného pobytu na turistické schengenské vízum překročil sice v řádu hodin, nicméně se jednalo o cizince bez pobytové historie na území při absenci rodinných a soukromých vazeb na území ČR. Jednalo se o pracovní migraci.

[5] Při posouzení přiměřenosti nevzala žalovaná a následně ani městský soud v úvahu okolnost setrvání na území nezletilého syna stěžovatelky, který se na území ČR narodil a její území nikdy neopustil. Jeho pobytová situace je stejná jako stěžovatelky. Městský soud se nezabýval tím, že žalovaná existenci nezletilého syna stěžovatelky v odůvodnění rozhodnutí upozadila a jeho přítomnost na území opomenula. Žalovaná i městský soud pominuly, že nezletilý syn stěžovatelky začal plnit povinnou školní docházku. Za nepřezkoumatelnou stěžovatelka označila argumentaci žalované, že situace v zemi jejího původu bude s ohledem na přítomnost jejích rodičů pro jejího syna z pohledu rodinného a soukromého života více než přijatelnou. Na věc je třeba nahlížet jiným způsobem a zabývat se rizikem, dopady a možným způsobem závažné újmy, o které lze predikovat, že zcela reálně bude následovat a zasáhne do dalšího života syna stěžovatelky. Otázka přiměřenosti přijatého řešení byla ve vztahu k synovi stěžovatelky nedostatečně posouzena. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že nezletilý syn stěžovatelky od svého narození vyrůstá v prostředí, kde se cítí bezpečně a Česká republika je jeho jediným domovem.

[6] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že souběžně s tímto řízením probíhá u Nejvyššího správního soudu řízení o kasačních stížnostech ve věci jejího pobytového oprávnění pod sp. zn. 7 Azs 255/2024 a pobytového oprávnění jejího syna pod sp. zn. 5 Azs 276/2024. V těchto řízeních byl kasačním stížnostem přiznán odkladný účinek vůči rozhodnutím žalované, což zasahuje do řízení o uložení správního vyhoštění, a na pobyt stěžovatelky od 3. 9. 2023 do 13. 10. 2023 proto nelze nahlížet jako na pobyt neoprávněný a postihovat jej sankcí. Synovi stěžovatelky byla po přiznání odkladného účinku osvědčena oprávněnost pobytu na území vylepením dočasného víza s platností na 2 měsíce.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ve svém postupu a závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí se závěrem městského soudu. Bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka naplnila důvod uvedený v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť od 3. 9. 2023 do 13. 10. 2023 pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Před zahájením meritorního přezkumu věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná. Rozsudek městského soudu je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný. Závěry v něm přijaté se nevymykají ustálené judikatuře NSS, jak je rozvedeno dále.

[12] Námitce stěžovatelky, že městský soud situaci stěžovatelky a jejího syna neposoudil ve všech souvislostech, a nevycházel tak ze skutečného stavu věci o kterém nejsou důvodné pochybnosti, Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se městský soud věci náležitě zabýval, zohlednil relevantní skutečnosti, vystihl podstatu věci a řádně vypořádal námitky stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelkou, že městský soud k posouzení věci přistoupil bez hlubší úvahy.

[13] Stěžovatelka tvrdí, že byla zkrácena na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají mění, ruší nebo závazně určují její práva nebo povinnosti. K tomu postačuje uvést, že se jedná o obecné a nepodložené tvrzení, z kterého nevyplývá konkrétní pochybení správního orgánu, kterým by se mohl zdejší soud zabývat. Soud přitom nemůže domýšlet argumenty za stěžovatelku. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale

přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[14] Stěžovatelka dále upozorňuje na skutečnost, že se do neoprávněného pobytu dostala za situace, kdy svůj pobyt řešila zákonnými prostředky a byli se synem žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Ani to nic nemění na tom, že po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelce byl vydán výjezdní příkaz s platností do 2. 9. 2023, poté dne 13. 10. 2023 se však dostavila na cizineckou policii, čímž naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož od 3. 9. 2023 do 13. 10. 2023 pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna.

[15] Důvodná není ani námitka, v níž stěžovatelka s poukazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, č.j. 7 Azs 186/2022–48, č. 4589/2024 Sb. NSS, označila napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť městský soud stejně jako žalovaná dostatečně přezkoumatelným způsobem neposoudily, zda by stěžovatelka a její nezletilý syn nebyli s ohledem na rodinné a sociální vazby na území České republiky ohrožení na soukromém a rodinném životě v zemi původu stěžovatelky ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

[16] Městský soud se totiž touto otázkou dostatečně zabýval v bodech 33 až 36 svého rozsudku. V postupu správních orgánů neshledal pochybení, která by odporovala judikatuře Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy a judikatuře Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily. Stěžovatelka netvrdila ani neprokázala vazbu, jež by ji ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby její narušení bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly rovněž ve vztahu k nezletilému synovi stěžovatelky. Poukázaly na to, že v Rusku žijí rodiče stěžovatelky, se kterými je stěžovatelka v kontaktu. Při návrhu do domovského státu tak bude mít stěžovatelka a její nezletilý syn zázemí a rodiče stěžovatelky jim mohou pomoci se zpětnou integrací do tamní společnosti. Stěžovatelka může se svým synem přesunout jejich rodinný život do Ruské federace a tam jej nadále plnohodnotným způsobem realizovat. Nic navíc nenasvědčuje tomu, že by v důsledku správního vyhoštění mělo dojít ke zhoršení situace či životní úrovně stěžovatelky. Stabilní pobytová situace je dle žalované v nejlepší zájmu nezletilého syna stěžovatelky. Rodinné vazby mohou být s ohledem na bližší kontakt s rodiči stěžovatelky v důsledku vycestování do Ruska posílněny. Syn stěžovatelky je ve věku, kdy nepochybně více záleží na tom, aby rodinné vazby nebyly přetrhány a aby žil spolu se svou matkou, spíše než na místě jeho pobytu. Protože v důsledku přesunu stěžovatelky a jejího syna do Ruské federace nedojde k rozdělení jejich rodiny, jejich rodinný život bude nadále zachován, pouze na území jiného státu, což není v rozporu s nejlepším zájmem nezletilého syna stěžovatelky. Městský soud uzavřel, že správní orgány řádně posoudily situaci stěžovatelky a dospěly ke správnému závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění stěžovatelky nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

[17] Z výše uvedeného je zřejmé, že městský soud přiměřenost rozhodnutí žalované posuzoval komplexně, nikoli pouze ve vztahu k délce neoprávněného pobytu stěžovatelky, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti. Stěžovatelce je nicméně na místě přisvědčit, že odkaz městského soudu na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017–29, není

pokračování

přiléhavý, neboť v tomto rozsudku se na rozdíl od stěžovatelky jednalo o cizince bez pobytové historie, rodinných a soukromých vazeb na území ČR. Tento nepřiléhavý odkaz však nemá za následek nesprávnost závěru městského soudu ohledně přiměřenosti žalovanou stanovené délky vyhoštění, kterou ostatně stěžovatelka ani v kasační stížnosti nezpochybňuje.

[18] Námitku, že při posouzení přiměřenosti nevzala žalovaná v úvahu okolnost setrvání nezletilého syna stěžovatelky na území ČR, který se zde narodil a české území nikdy neopustil, stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ačkoli jí v tom nic nebránilo, a tato námitka je tak nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka pouze v souvislosti s případným setkáním svého syna s jeho prarodiči v Ruské federaci v žalobě uvedla, že tam nikdy nebyl. Stěžovatelka proto neopodstatněně městskému soudu vytýká, že tuto okolnost nevzal v úvahu. Výtka stěžovatelky, že se městský soud nezabýval tím, že žalovaná existenci jejího nezletilého syna v odůvodnění rozhodnutí upozadila a jeho přítomnost na území opomenula, neobstojí, jelikož stěžovatelka v žalobě upozadění, resp. opomenutí svého syna nenamítala, a městský soud se proto touto okolností ani nemohl zabývat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatelka v žalobě pouze zmínila, že má nezletilého syna, namítla nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do jeho a svých práv dle čl. 8 Úmluvy a za nedůvodný označila závěr žalované, že v případě návratu do Ruska, bude obohacen o setkání se svými prarodiči. Tyto skutečnosti městský soud zohlednil a řádně se s nimi vypořádal. Žalovaná se navíc skutečností, že stěžovatelka má nezletilého syna a s tím související přiměřeností dopadu svého rozhodnutí i do jeho soukromého a rodinného života zabývala a vypořádala se s touto otázkou na str. 11 svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak má na rozdíl od stěžovatelky za to, že jejího syna žalovaná nijak neupozadila.

[19] Rovněž započítí plnění povinné školení docházky svým synem stěžovatelka v žalobě nezmínila, a není proto opodstatněná výtka stěžovatelky, že městský soud pominul tuto skutečnost. Plnění povinné školení docházky synem stěžovatelky přitom nevyvrací správnost závěru žalované i městského soudu, že syn stěžovatelky je ve věku, kdy je pro něj rozhodující pobyt se svou matkou. Úvaha žalované, že styk s rodiči stěžovatelky může představovat obohacení rodinného života nezletilého syna stěžovatelky, přičemž nedojde k jeho zpřetrhání, je logická a srozumitelná, nikoli nepřezkoumatelná.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelkou, že je třeba se zabývat rizikem, dopady a možným způsobením závažné újmy, o které lze předpokládat, že zcela reálně nastane a zasáhne do dalšího života jejího syna. Nelze však již stěžovatelce přisvědčit, že otázka přiměřenosti přijatého řešení byla ve vztahu k jejímu synovi nedostatečně posouzena. Žalovaná i městský soud se touto otázkou řádně vypořádaly, byť žalovaná tak učinila poměrně stručně. Stěžovatelkou zmíněné skutečnosti, že její nezletilý syn od svého narození vyrůstá v prostředí, kde se cítí bezpečně a Česká republika je jeho jediným domovem, si je Nejvyšší správní soud vědom, nicméně tato skutečnost nevyvrací závěry žalované a městského soudu ohledně přiměřenosti rozhodnutí žalované z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a jejího syna.

[21] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatelky, že žalovaná i městský soud se odmítli dostatečně přezkoumatelným způsobem zabývat snahou žalobkyně získat pobytový titul v návaznosti na situaci v Rusku, protože pobytovou historii stěžovatelky žalovaná popsala na str. 6 svého rozhodnutí a městský soud tak učinil v bodu 24 napadeného rozsudku.

[22] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na řízení ve věcech svého a synova pobytového oprávnění. Tato řízení již byla skončena, přičemž Nejvyšší správní soud v nich dospěl k závěrům, které ohledně přiměřenosti rozhodnutí žalované korespondují se závěry žalované a městského soudu v posuzované věci. Nejvyšší správní soud k nim proto přihlíží i v nyní projednávané věci s tím, že stěžovatelka uplatňuje obdobnou argumentaci. Rozhodnutí žalované o správním vyhoštění je ostatně prakticky následkem předchozích rozhodnutí správních orgánů ve věci pobytu stěžovatelky, které byly shledány zákonnými, resp. nezákonnými pobytu stěžovatelky, která v návaznosti na tato rozhodnutí území státu neopustila.

[23] Rozsudkem ze dne 5. 3. 2025, č.j. 7 Azs 255/2024–46, zdejší soud zamítl kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku městského soudu, který zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců týkajícímu se žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. V bodu 30 tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„soulasí s názorem správních orgánů a městského soudu, že stěžovatelkou předestřené skutečnosti nepřiměřenost zásahu správních rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života nezakládají. Stěžovatelka pobývala na území České republiky na základě (dočasného) pobytového oprávnění (jeho platnost již uplynula a žádost o prodloužení zamítly správní orgány). Předmětné pobytové oprávnění mělo tedy toliko provizorní (dočasný) charakter, což z logiky věci oslabuje i intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života. Platí přitom, že „prodloužení pobytového oprávnění bez dalšího, pouze z důvodů soukromého a rodinného života, by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku; zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo toliko zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 373/2019-44). Judikatura se zabývala i dalšími tvrzenými skutečnostmi, vč. tvrzené délky pobytu na území, bezproblémového chování stěžovatelky na území atp. (srov. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Azs 178/2018-30, či ze dne 14. 8. 2020, č. j. 3 Azs 313/2019-29). Správní orgány a městský soud se vypořádaly (a to zcela v souladu s judikaturou) i s dalšími tvrzeními stran zásahu správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života, přičemž stěžovatelka je nijak konkrétně nevyvrací. Ani v kasační stížnosti neuvedla žádné závažné skutečnosti, které by vedly k závěru o nepřiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 373/2019-44, ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 138/2022-46 atp.). Co se pak týče tvrzeného zásahu s ohledem na možné narušení společného života stěžovatelky a jejího syna, konstatuje soud, že i synova žádost o prodloužení téhož typu pobytového oprávnění byla správními orgány zamítnuta, a to ze stejných důvodů, pro které byla zamítnuta žádost stěžovatelky. Správní orgány tedy nevyhověly jak žádosti stěžovatelky, tak žádosti syna, přičemž i městský soud zamítl jak žalobu stěžovatelky, tak jejího syna. Jejich status je proto stejný. Postup správních orgánů či soudu tedy k rozdělení rodiny nevede.*

pokračování

Lze dodat, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod garantující právo na rodinný a soukromý život nezahrnuje právo zvolit si geografický rozměr tohoto práva (k tomu viz např. rozhodnutí ze dne 29. 1. 2009, č. j. 5 Azs 113/2008-46, ze dne 31. 7. 2014, č. j. 8 Azs 60/2014-35, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 Azs 262/2014-49, ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 233/2018-29, atp.).

[24] Usnesením ze dne 13. 3. 2025, č. j. 5 Azs 276/2024-51, zdejší soud pro nepřijatelnost odmítl kasační stížnost syna stěžovatelky proti rozsudku městského soudu, který zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců týkajícímu se žádosti nezletilého syna stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. V bodu 16 tohoto usnesení zdejší soud konstatoval, že „stěžovatel ani jeho zákonná zástupkyně v žádném ze svých podání neuvádějí, jaké konkrétní nebezpečí jim hrozí v případě navrácení do země původu. Samotný nedemokratických charakter režimu vládnoucího v Ruské federaci ani skutečnost, že tento režim vede agresivní, zločinnou válku proti Ukrajině, samy o sobě důvod znemožňující jejich vycestování nezakládají. Pokud se však zákonná zástupkyně stěžovatele přesto domnívala, že během jejich pobytu v ČR (resp. od předchozího negativního rozhodnutí o jejich žádostech o mezinárodní ochranu) došlo k takové změně okolností v zemi původu, která zakládá jejich nárok na mezinárodní ochranu, nic jí nebránilo, aby jménem svým i jménem nezletilého stěžovatele podala opakované žádosti o její udělení.“

[25] V bodu 17 pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „kasační námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí správních orgánů do stěžovatelova soukromého a rodinného života stěžovatel v podané kasační stížnosti blíže nekonkretizoval. Soud tedy pouze obecně uvádí, že neshledal zásadní pochybení v hodnocení této otázky v rozhodnutí žalované či městského soudu, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti. Je sice pravdou, že se stěžovatel na území České republiky narodil, navštěvoval zde mateřskou školu a nyní dochází do školy základní, takže jeho případné vycestování do země původu by jistě bylo zásahem citelným (z tohoto důvodu také Nejvyšší správní soud přiznal posuzované kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek), nicméně na druhou stranu nelze ani přehlédnout, že na území ČR stěžovatel pobýval na základě dočasného pobytového oprávnění, jeho platnost již uplynula a žádost o prodloužení doby jeho platnosti správní orgány zamítly. Dané pobytové oprávnění tedy mělo toliko provizorní (dočasný) charakter, což z logiky věci intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele naopak oslabuje. Z hlediska nejlepšího zájmu stěžovatele jakožto nezletilého dítěte je stěžejní, že nehrozí narušení společného života stěžovatele a jeho matky (zákonné zástupkyně), neboť i žádost stěžovatelovy matky o prodloužení téhož typu pobytového oprávnění byla správními orgány zamítnuta, a to ze stejných důvodů, pro které byla zamítnuta žádost stěžovatele.“

[26] Názor stěžovatelky, že přiznání odkladného účinku kasačním stížnostem v těchto věcech vůči rozhodnutím správního orgánu zasahuje do řízení ve věci uložení správního vyhoštění, a na pobyt stěžovatelky od 3. 9. 2023 do 13. 10. 2023 proto nelze nahlížet jako na pobyt neoprávněný, neobstojí. Přiznání odkladného účinku ve věcech pobytových oprávnění stěžovatelky a jejího nezletilého syna totiž nemá žádný vliv na rozhodnutí žalované v posuzované věci ani na okolnosti pobytu stěžovatelky v uvedeném období. Konkrétně je třeba poukázat na to, že městský soud zamítl návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ve věci

žádosti stěžovatelky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území České republiky usnesením ze dne 2. 10. 2023, čj. 20 A 27/2023-28. Proto v době rozhodování žalované (která je z hlediska soudního přezkumu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. relevantní) žalovaná správně vycházela z toho, že pobyt stěžovatelky na území v období od 3. 9. 2023 do 13. 10. 2023 byl neoprávněný. Na tom nic nemohlo změnit ani pozdější přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v uvedené věci usnesením NSS ze dne 20. 11. 2024, č. j. 7 Azs 255/2024-42. To totiž mělo za následek pouze to, že byly pozastaveny účinky rozhodnutí ve věci žádosti stěžovatelky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území České republiky po dobu řízení o kasační stížnosti, tj. 14. 10. 2024 do 5. 3. 2025. Ve vztahu k (ne)oprávněnosti pobytu stěžovatelky v době od 3. 9. 2023 do 13. 10. 2023 tudíž usnesení NSS č. j. 7 Azs 255/2024-42 nemá žádnou relevanci.

[27] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu